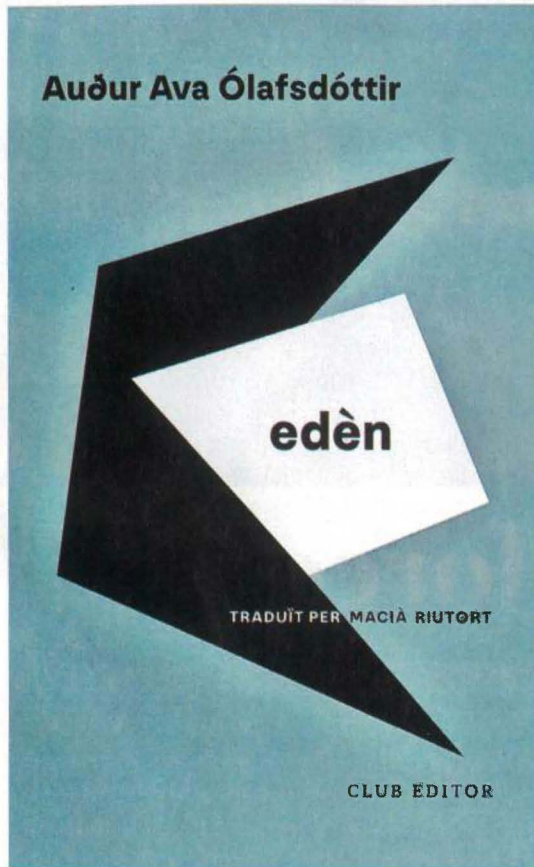

Les dones i les llengües

Edèn, de la islandesa

Audur Ava Ólafsdóttir, suscita una sensació d'empatia pel repte de la protagonista, lingüista compromesa amb les llengües minoritàries que compra un terreny al mig d'Islàndia, hi planta arbres –bedolls– i un auro simbòlic, i habita una casa solitària després d'obrar-la, un habitatge on hi havia residit una novel·lista de *roman noire*. Com si el lector participés d'aquesta lluita pel canvi climàtic plantant arbres i compartís la dèria de mantenir una llengua petita com ara l'islandès, al seu agrest i ventós país. Com si compartís fer coses i narrar. Fer paret de pedra i novel·la. L'entramat narratiu se sosté sobre aquesta bastida d'ideologia global i local: clima, ecosistema, llengües, comunitat local, universitat, sexe, vida íntima. Vida personal una mica desgavellada. Un pare a prop, que és una guia, una mare, més lluny. Com a obra general, no debades comença amb una mena de simfonia dels universos i n'acaba de manera semblant: avís per a navegants, cal enfocar el que és percebut com a global pel lector, com ara el mateix planeta o la

EL LLIBRE SUSCITA EMPATIA PEL REpte DE LA PROTAGONISTA, COMPROMESA AMB LES LLENGÜES MINORITÀRIES

lluita per revertir el canvi climàtic. La trama és menuda, quasi es desfà a les mans, expressada més per converses telefòniques que per converses cara a cara. Cada escena sembla una peça més d'un

camí personal de creixement, que és també el camí de salvació d'una llengua amenaçada.

Al meu entendre, la resolució no és pas òptima, tot i que va tancant totes les portes. La gràcia del llibre és el microcosmos personal i geogràfic, en cada escena quasi perfecta, que controla molt bé, li dona un to molt càlid, de professora que lliga vida i ciència, i té les seues soledats i quimeres, i errors. És bo que la professora –o doctora!– sigui correctora de textos d'una editorial: mostra la perfectibilitat de la literatura i de la vida. La perfectibilitat i les imperfeccions, tot sigui anotat. Treballa l'escriptura més que l'ego desfermat. Que estigui radicalment sola li lleva credibilitat com a personatge, que mantingui converses amb altres homes solitaris és interessant, que es vegui els llibres de lingüística, també; que faci anotacions sobre les declinacions o l'origen de les paraules islandeses, pot ser didàctic.

La narradora és un esperit il·lustrat que es belluga entre el record d'una mare actriu i un pare oficinista de cabells de cendra. Entre les ressonàncies del teatre i la grisor del comptable. El jovenet de la novel·la queda retratat. Sensual i flux. Energia i moviment sexual, i dubitació constant. Joves i professores en contacte.

Els moviments de la novel·la són petits, de poca obertura de compàs. Sensació de ser molt poca cosa en aquella illa? La formiga en l'univers sense llum?